

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 14-02-6589 פלונית נ' קצין התגמולים-משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

בפני ועדת הערעורים לפי חוק הנכים (תגמולים ושיקום) התשי"ט-1959

יו"ר הועדה כב' השופטת כאמלה ג'דעון
חבר הועדה – דר' אלכס קורת
חברת הועדה – דר' נעמי אפטר

עוררת פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד מ. וייס-קרטיה

נגד

משיב קצין התגמולים-משרד הבטחון-אגף השיקום
ע"י פרקליטות מחוז חיפה

פסק דין

- 1
2
3 בשנת 1985 נפלה העוררת קורבן למעשה אונס במהלך שירותה הצבאי, אשר הותיר אצלה פגימה
4 נפשית לטענתה. בחלוף למעלה מ- 26 שנים, היא הגישה בקשה להכרת זכות על פי חוק הנכים
5 (תגמולים ושיקום), תשי"ט-1959 (להלן "החוק" או "חוק הנכים"). בקשתה נדחתה ביום 30.12.13,
6 ומכאן הערר שמונח בפנינו.
7
8 1. העובדות הצריכות לענייננו, כפי שפורטו בתצהיר העוררת שצורף לכתב הערעור, הינן
9 כדלקמן:
10
11 העוררת ילידת שנת 1966, בת למשפחה שכולה מצד האב, ומשפחתה מטופלת מאז שנת 1967
12 על ידי אגף משפחות של משרד הביטחון.
13
14 2. ביום 19.9.84 התגייסה העוררת לשירות סדיר עם פרופיל 97.
15
16 תחילה שובצה ב ----, ולאחר מכן הועברה ל ---- והוצבה בתפקיד מרכזנית.
17
18 3. לטענתה, במהלך חודש פברואר או מרץ בשנת 1985 ו/או בסמוך לכך, נפלה קורבן למעשה
19 אונס בידי שני חיילים ששירתו בבסיס (שמותיהם של החיילים פורטו בתצהירה).
20
21 4. לאחר המקרה חשה בושה, טמאה וחוסר אונים, והחלה לסבול מכאבים שאינה יכולה לתארם
22 כלשונה.

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 6589-02-14 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

- 1
- 2 5. באחד הימים, כחודשיים לאחר המקרה, היא לא הגיעה למשמרת לילה והמשיכה לביתה.
- 3 הנשמה שלה כאבה כדבריה, והרגישה שרק מוות יכול לחלץ אותה מהרגשה זו. היא התקשרה
- 4 למוקד ער"ן, ומשהדבר לא סייע לה, היא ניגשה לארון תרופות ובלעה כמות גדולה של
- 5 כדורים. משנתגלה הדבר לאמה, היא העבירה אותה לבית חולים, שם עברה שטיפת קיבה.
- 6 בהמשך נשלחה להשגחה במתקן אשפוז למשך יומיים.
- 7
- 8 6. לאחר האשפוז, הוזמנה לחקירת מצ"ח. בחקירה הנ"ל לא סיפרה על מעשה האונס מפאת
- 9 בוש ותיחות אשמה כדבריה.
- 10
- 11 7. לאחר האשפוז, חזרה הביתה והסתגרה בחדר חשוך. במהלך שהייתה, החליטה לשתף את
- 12 אמה באירוע האונס. אמה התקשרה לגב' ג' אשר טיפלה בה (באם) מטעם משרד הביטחון, וזו
- 13 פנתה לגב' ל', שהיתה בזמנו סגנית קצינת נפגעים של חיל הרפואה. גב' ל' יזמה פגישה עם
- 14 קצינת חן ראשית של ח"א, סא"ל ר', ועם הרב ל' שהיה בזמנו קצין נפגעים של ח"א, ועם אמה
- 15 של העוררת. העוררת לא הורשתה להשתתף בפגישה הנ"ל והיא המתינה בחוץ. לטענת
- 16 העוררת, במהלך הפגישה שוכנעה אמה שלא לתבוע את התוקפים מחשש לפגיעה נפשית
- 17 נוספת בה. לקראת סוף הפגישה הוזמנה העוררת להיכנס לחדר, ואמה שכנעה אותה שעדיף
- 18 שלא לעסוק בעניין זה יותר. לטענת העוררת, היא לא נשאלה לשמות התוקפים, לא זומנה
- 19 לחקירת מצ"ח שוב, ואף אדם מקצועי לא נכח בפגישה הנ"ל.
- 20
- 21 8. לאחר מספר ימים, היא נסעה בליוויה של גב' ל' לרופא נשים על מנת להיבדק. לאחר כשבוע
- 22 הובטח לה לעבור לבסיס ר', אולם הבטחה זו לא קוימה והיא המשיכה לשרת, במשך מספר
- 23 חודשים, באותו בסיס שבו אירע מקרה האונס לטענתה. תקופה זו היתה מלווה בבכי רב
- 24 ובחוסר אונים על פי תיאורה של העוררת, עד שהגיעה אמה ברכבה והוציאה אותה משם,
- 25 בהוראת קצינת נפגעים ח"א גב' ב'.
- 26
- 27 9. לאחר מספר ימים הגיעה לבסיס ר' ונקראה לשיחה אצל הקבנ"ית אשר המליצה לה על טיפול
- 28 פסיכולוגי קליני פרטי בנשר, במימון אגף משפחות שכולות. לטענת העוררת, טיפול זה לא
- 29 הועיל לה, ויתרה מכך, פגע בה כדבריה, כך ששנים היא לא רצתה ללכת לטיפול למרות שהיה
- 30 צורך בכך.
- 31
- 32 10. בבסיס ר' עברה ממשרד למשרד עקב חוסר שביעות רצון הממונים ממנה, ולבסוף נפלטה
- 33 מחיל --- והועברה לחיל -----, גם שם עברה ממשרד למשרד, עד לשחרורה ביום 19.9.86.
- 34

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 6589-02-14 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

11. לאחר השרות, הלכה למכינה, ולאחר כמה ניסיונות התקבלה ללימודי עו"ס במכללת -----
2 וסיימה את הלימודים. לאחר הלימודים, עברה לתל אביב וגרה שם כשש שנים כשהיא עוברת
3 מעבודה לעבודה.
4
12. לאורך התקופה הנ"ל סבלה כדבריה מתשישות כרונית, סיוטים בלילה אשר הדחיקה אותם,
5 התעוררות משינה, קושי בנשימה, זיעה קרה, וקושי רב בתפקוד היום יומי.
6
7
13. בשנים 1995-1996 עברה מערכת יחסים כושלת אשר הציפה מחדש את אירוע האונס
8 ותחושות הדימוי העצמי הנמוך, הכעס, הדיכאון, בכי ללא הפסקה, חוסר רצון לקום בבוקר
9 וכו'. היא אף עשתה לעצמה חתכים ברגליים עם סכין יפנית ברגעים קשים של ייאוש כדבריה.
10 בעקבות זאת, היא פנתה לפסיכולוגית וקיבלה טיפול במשך כ-3 שנים. במהלך הטיפול
11 הופנתה לטיפול פסיכיאטרי וקיבלה טיפול תרופתי. בנוסף השתתפה בקבוצה של בנות שעברו
12 תקיפה מינית במרכז לנפגעות אונס בת"א, אך עזבה כי לא יכולה היתה להתמודד מול זכרונות
13 האונס כדבריה.
14
15
14. בשנת 1998 עזבה את הארץ לניו יורק, אך חזרה בחלוף כשנה כי לא מצאה את עצמה שם
16 כדבריה.
17
18
15. בשנת 2000 נסעה לפרנקפורט על מנת לממש את זכותה לדרכון גרמני. במהלך שהותה, קיבלה
19 טיפול פסיכולוגי על ידי פסיכולוגית קלינית בשם ד' למשך כשלוש וחצי שנים. הטיפול סייע
20 לה כדבריה, אך יחד עם זאת היא לא הצליחה ללמוד את השפה, לא יצרה קשרים חברתיים,
21 חשה זרות רבה, והחליטה לחזור ליד המשפחה.
22
23
16. בשנת 2009 הגיעה לארץ והצליחה למצוא עבודה כמחליפה של עו"ס שיצאה לחופשת לידה
24 במרכז יום לקשיש ב----. לאחר מכן, פנתה לחפש עבודה ועברה כמה ראיונות עבודה אך ללא
25 הצלחה. בנוסף פנתה לעובדת שיקום מאגף משפחות שכולות בשם מ', אשר הפנתה אותה
26 לעו"ס י' המתמחה בסיוע למציאת מקום עבודה, אולם ללא הצלחה.
27
28
17. לטענת העוררת, כשהיא מותשת, מדוכאת, וחסרת אמונה ביכולות שלה להתקבל לעבודה,
29 היא סיפרה לעו"ס י' על אירוע האונס ועל הקשיים המלווים אותה לאורך השנים. בעקבות
30 שיחה זו, היא חזרה למ' מאגף שיקום משפחות שכולות, וביקשה לקבל טיפול אצל
31 פסיכולוגית. לאחר כמה ימים, מ' ביקרה את העוררת בביתה והודיעה לה כי התייעצה עם
32 מנהל האגף וכי הם ממליצים לה לתבוע נכות ממשרד הביטחון, על מנת שתוכל לקבל עזרה
33 מקצועית וסיוע כספי.
34

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 14-02-6589 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

- 1
2 18. ביום 23.2.11 הגישה העוררת בקשה להכרת זכות לפי חוק הנכים. בבקשתה טענה לקשר בין
3 מצבה הנפשי לבין אירוע האונס שעברה במהלך שירותה הצבאי כמתואר לעיל.
4
5 לכתב הערעור צירפה העוררת, בין היתר, תצהיר שלה, וכן תצהיר של אמה גב' ----- שבו
6 תיארה את השינוי שחל בהתנהגותה של העוררת לאחר מקרה האונס, ואת המועד שבו נודע
7 לה על המקרה הנ"ל (ראה סעיף 7 לעיל). לתצהירה הנ"ל צירפה האם מכתב שנשלח על ידה
8 לגב' א' בסמוך לאחר הגילוי הנ"ל על פי הנטען, ובו מצוין אירוע האונס (נספח ב' לתצהיר
9 האם).
10
11 בנוסף צירפה העוררת תצהיר של הרב ל' אשר נכח בפגישה שתוארה בסעיף 7 לעיל. בתצהירו
12 הנ"ל אישר הרב כי מקרה האונס עלה בפגישה הנ"ל, וכי הומלץ לעוררת ואמה שלא להתלונן,
13 וכי הובטח לעוררת שתועבר לבסיס אחר ותקבל טיפול נפשי.
14
15 19. ביום 30.12.13 דחה המשיב את בקשת העוררת, תוך שהוא רושם במכתב הדחייה את הדברים
16 הבאים:
17
18 **"1. הריני להודיעך בזה כי תביעתך הנ"ל נדחתה בהסתמך על**
19 **סעיף 32 לחוק לפיו הזכות להגשת הבקשה מתיישנת כתום**
20 **שלוש שנים מיום שחרורו של הנכה משרותו שבזמנו ארע**
21 **המקרה שגרים לנכות.**
22
23 **לא ניתן גם להחיל את סעיף 32א', מאחר שלא נתמלאו התנאים**
24 **שבסעיף הנ"ל.**
25
26 **התביעה אינה מתייחסת לנכות שנגרמה על ידי חבלה רשומה.**
27
28 **ההשגיה בהגשת הבקשה עשויה להקשות על בירור הבקשה**
29 **לאחר שחלף זמן רב.**
30
31 **2. יש לציין גם כי לא נמצאו תימוכין לארוע האונס בשירות**
32 **והקשר בינו למצב הנפשי..."**
33
34 20. על החלטה זו מונח הערר שבפנינו, כאשר הצדדים הגיעו להסכמה כי הערעור יוכרע על סמך
35 סיכומים בכתב, וללא צורך בחקירות.
36

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 14-02-6589 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

1 כאן המקום לציין כי הצדדים מיקדו את טיעוניהם בשאלת ההתיישנות בלבד, תוך הזנחת
2 הקביעה המופיעה בסעיף 2 למכתב הדחייה, שכן, העוררת לא נבדקה על ידי מומחה רפואי
3 מטעם המשיב, ומשכך הקביעה הנ"ל אינה משקפת התייחסות עניינית בשאלת הקשר הסיבתי
4 בין אירוע האונס לבין מצבה הנפשי.

5
6 21. לאחר הגשת התביעה, המשיכה העוררת לקבל טיפול נפשי, ובשל מצבה הכלכלי, מאז אפריל
7 האחרון, היא "מוכרת בנכותה ע"י ביטוח לאומי" כפי שצוין בתצהירה (ראה סעיף 46). בחודש
8 5/14 המליצה לה הפסיכיאטרית להתאשפז באשפוז יום בבית החולים צפת, מחלקה
9 פסיכיאטרית, מאחר והבחינה במצבה הקשה לטענתה (ראה סעיף 47).

22. המסגרת הנורמטיבית

10
11
12
13 סעיף 32(א) לחוק הנכים קובע כדלקמן:

14
15 "הזכות להגיש בקשה לפי סעיף 30(א) או (ב) מתיישנת כתום
16 שלוש שנים מיום שחרורו של הנכה משירותו הצבאי שבזמנו
17 אירע המקרה שגרם לנכותו, אולם אם הנכות נובעת ממחלה
18 ששר הבטחון קבע לגביה בתקנות תקופת התיישנות ארוכה-
19 יותר - תתיישן הזכות כתום אותה תקופה"

20
21 בענייננו, אין חולק כי תביעתה של העוררת הוגשה בחלוף המועד הקבוע בסעיף 32(א) הנ"ל,
22 וכי המחלה לה טוענת, אינה נופלת בגדר המחלות שהשר קבע לגביהן תקופת התיישנות
23 מוארכת.

24
25 23. בסעיף 32א לחוק הנכים, המחוקק הקנה לקצין התגמולים סמכות להאריך את המועד
26 להגשת תביעה על פי החוק, בהתקיים התנאים המפורטים בסעיף, שזו לשונו:

27
28 "קצין תגמולים רשאי להאריך את המועד להגשת בקשה לפי
29 סעיף 30, על אף האמור בסעיף 32(א), אם הוא סבור כי מן הצדק
30 לעשות זאת וכי נתמלאו תנאים אלה:

31
32 (1) הבקשה מתייחסת לנכות שנגרמה על ידי חבלה רשומה;

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 6589-02-14 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

- 1 של העוררת. עוד טען כי ניסיון ההתאבדות אינו מקיים אחר דרישת סמיכות הזמן בין מועד
2 הרישום לבין מועד האירוע הנטען, וכי אין כל ראיה הקושרת אותו למקרה האונס הנטען.
3
4 לעניין תנאי ההשהיה, טען המשיב כי השיהוי הגדול בהגשת התביעה, שהוגשה למעלה מ-25
5 שנה לאחר האירוע הנטען, מקשה במידה ניכרת על השגת הראיות הדרושות לבירור התביעה.
6
7 **דיון** .25
8
9 נקדים ונאמר כי לאחר שעיינו בחומר הראיות ושקלנו את טיעוני הצדדים על רקע המצב
10 המשפטי הקיים, הגענו למסקנה כי דין הערעור להתקבל מהנימוקים שלהלן:
11
12 לאור תכליתו הסוציאלית של חוק הנכים, אימץ בית המשפט העליון, במשך השנים, פרשנות
13 מרחיבה לביטוי "חבלה רשומה" המופיע בחוק, מתוך מגמה להיטיב עם הנכים. כך בע"א
14 203/85 אלימלך בן ארי נ' קצין התגמולים, פ"ד מא(4), 133 נקבע כי סעיף 32א לחוק דן הן
15 בנכות מחבלה והן בנכות ממחלה או מהחמרתה, וכי המבחן לקיום "חבלה רשומה" הינו: א.
16 רישום המעיד על פגיעה בגוף; ב. אירוע שגרם לפגיעה זו; ג. סמיכות זמנים בין האירוע שגרם
17 לנכות לבין הרישום. בע"א 3368/93 דוד ונטורה נ' אריה בולוטין ואח', פ"ד נ(4), 452 נפסק כי
18 המונח "חבלה" מתייחס לתוצאה שנגרמה קרי הנזק או הליקוי הפיזי שנגרמו, ולא למעשה
19 שגרם לאותה תוצאה, ובע"א (ת"א) 3876/98 יניב וילמוט נ' קצין התגמולים, פ"מ, כרך
20 תשנ"ט, חלק שני 1999, נפסק כי המונח חבלה כולל גם מחלת נפש. כך גם בע"א 455/85 קצין
21 התגמולים נ' אברהם כספי, פ"ד מב(1), 177, שבו נפסק כי "גם הלם נפשי, שלא גרם לפגיעה
22 פיזית, נופל בגדר הדיבור "חבלה".
23
24 גישת הריכוך הוחלה גם על דרישת הרישום שמתייחסת, על פי לשון הסעיף, "לחבלה" ולא
25 לאירוע שגרם לה. כך בעניין כספי המוזכר לעיל נקבע כי במקרים המצדיקים זאת, ניתן
26 להוכיח תוכנו של הרישום, לא כל שכן עצם קיומו, בראיות משניות, ובעניין וילמוט נקבע כי
27 גבי מחלת נפש ניתן להסתפק במקרים מתאימים ברישום לגבי התוצאה, אף כשאין רישום
28 מפורט ומדוקדק לגבי האירועים שגרמו לה.
29
30 פרשנות מרחיבה אימץ בית המשפט גם ביחס להגדרת "אירוע", באופן שאירוע אינו חייב
31 להיות אירוע ספציפי, אלא גם סדרת אירועים שהתמשכה לאורך זמן יכולה להוות "אירוע"
32 על פי החוק (ראה פרשת בן ארי). גם מבחן סמיכות הזמנים בין מועד הרישום החבלה לבין
33 האירוע שגרם לה, זכה לפרשנות מרחיבה (ראה ע"א (ב"ש) 1031/98 בנימין לוי נ' קצין

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 6589-02-14 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

- 1 התגמולים, פ"מ כרך תשנ"ח, חלק שני 1998, שם נפסק כי כאשר מדובר ברצף אירועים,
2 המועד הקובע הוא המועד המאוחר שבו רצף האירועים התגבשו למקשה אחת).
3
- 4 28. עינינו הרואות כי בתי המשפט אימצו גישה מקלה בפירוש הוראת סעיף 32א מתוך מגמה לדלל
5 את הקשיים העומדים בפני נכים להוכיח את תביעתם, ביחס לטענת ההתיישנות (לעניין מגמה
6 זו ראה גם בג"ץ 3410/07 העמותה לקידום נפגעי תגובות קרב ואח' נ' שר הבטחון (פורסם
7 בנבו, 30.07.2008), רע"א 202/00 פלונית נ' קצין התגמולים, פ"ד נו(1), 649).
- 8
- 9 29. בענייננו, כדי שהעוררת תיכנס בדלת אמותיו של סעיף 32א לחוק, עליה להוכיח קיומו של
10 רישום המעיד על פגיעה בגוף (לרבות פגיעה בנפש על פי ההלכה הפסוקה), אירוע האונס שגרם
11 לפגיעה הנטענת, וסמיכות זמנים בין אירוע האונס הנטען לבין הרישום. ודוק, וכפי שצוין
12 לעיל, דרישת הרישום רלוונטית אך לעניין הפגיעה, ולא לאירוע עצמו.
13
- 14 30. לעניין התנאי הראשון "קיומו של רישום המעיד על פגיעה בגוף" - העוררת הציגה תיעוד רפואי
15 לגבי אשפוזה בבית חולים בעקבות ניסיון ההתאבדות המתואר בסעיף 5 לעיל, ולדידנו תיעוד
16 זה עונה על הקריטריון הראשון "רישום על פגיעה בגוף" שנקבע בהלכת בן ארי, שכן הוא
17 מלמד לכאורה על פגיעה נפשית ממנה סבלה העוררת באותה תקופה.
18
- 19 טענת המשיב שלפיה ניסיון התאבדות זה מקורו באכזבה מתנאי שירות ולא מאירוע האונס
20 המוכחש, דינה להתברר במסגרת בירור התביעה גופה, ולא בשלב המקדמי הזה שבו נטל
21 השכנוע המוטל על הנכה הינו נטל ראשוני בלבד.
22
- 23 יוזכר בהקשר זה - על פי האמור בתצהיריהם של העוררת והרב ל' - כי אי קיום רישום "טוב
24 יותר" לגבי הפגיעה הנפשית בסמוך למקרה האונס הנטען, נבע משידולם של נציגי המשיב את
25 העוררת ואמה, לא להגיש תלונה על האירוע הנטען כמתואר בסעיף 7 לעיל, ומשכך, לא יהא
26 זה צודק בנסיבות העניין, מבחינתו של המשיב, "לזקוף" את אי קיומו של רישום "טוב יותר"
27 כאמור, לחובת העוררת.
28
- 29 31. לעניין התנאי השני "הוכחת אירוע האונס והקשר בינו לבין ניסיון ההתאבדות" - העוררת
30 צירפה כאמור תצהירים והתכתבויות התומכים לכאורה בגרסתה לגבי התרחשות מקרה
31 האונס הנטען, ולדידנו די בראיות הנ"ל כדי להרים את הנטל הראשוני המוטל עליה בשלב
32 הזה להוכחת האירוע הנ"ל. ברי הוא כי אין באמירה הנ"ל כדי לקבוע מסמרות בקשר לעצם
33 התרחשותו של מקרה האונס הנטען, ועל העוררת רובץ הנטל להוכיח את האירוע הנטען,
34 במסגרת בירור התביעה גופה.

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 14-02-6589 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

1
2 ולעניין הקשר בין מקרה האונס לבין ניסיון ההתאבדות, הרי אין אנו נדרשים בשלב הזה
3 לבחינת הקשר הסיבתי בין מקרה האונס לבין ניסיון ההתאבדות, ודי בקיומו של קשר אפשרי
4 ביניהם, כדי להרים את הנטל המוטל על העוררת בשלב הזה. יפים בעניין זה הדברים שנאמרו
5 בע"א 181/96 שמעון עמיר נ' קצין התגמולים (פורסם בנבו, 15.02.1998) כדלקמן:

6
7 "יש להבחין, כמובן, בין משמעותו של הביטוי "חבלה רשומה"
8 לבין סוגיית הקשר הסיבתי בין הפגיעה שנרשמה לבין הנכות
9 הנטענת. ברור, שבכל מקרה, תנאי להכרה בזכויות הוא
10 שנתקיים קשר סיבתי כאמור. כזכור, הועדה הנכבדה אמרה
11 במפורש בהחלטתה מיום 13/11/94, כי אין היא דנה בעניין
12 הקשר הסיבתי וכי תחילה תכריע בשאלה האם נתקיימו
13 התנאים להארכת מועד להגשת תביעתו של המערער. לגבי
14 "חבלה רשומה" די בכך שהרישום בדבר החבלה מתייחס
15 לפגיעה בחייל (ע"א 455/85 הנ"ל, בעמ' 183, מול האות ד') ואין
16 צורך בזהות מלאה של הפגיעה הרשומה לבין הנכות הנטענת. אין
17 לקבל שרישום דוגמת זה שנמצא בענייננו (לרבות איבוד הכרה,
18 סחרחורות וכאבי ראש), אינו מספיק, כאשר השאלה איננה
19 קיומו של קשר סיבתי וכאשר שאלה זו עוד תידון בהמשך.
20 במילים אחרות, בעד הדיון בשאלה האם נתקיים התנאי בדבר
21 "חבלה רשומה", די להראות שנעשה רישום בסמיכות זמן
22 לאירוע וכי הרישום כולל התייחסות לפגיעה בחייל, אשר אפשר
23 שקיים קשר בינה לבין הנכות לה טוען התובע" [ההדגשה אינה

במקור]

24
25
26 .32 לעניין התנאי השלישי "סמיכות זמנים בין האירוע שגרם לנכות לבין הרישום - הרי הוכח כי
27 ניסיון ההתאבדות נעשה בחלוף כחודשיים ממקרה האונס הנטען, וסבורים אנו כי פרק זמן
28 זה עונה על דרישת "סמיכות הזמנים" הקבועה בחוק.

29
30 .33 יוצא אפוא שהמשיב טעה בקביעתו כי העוררת לא הוכיחה קיומה של "חבלה רשומה"
31 כדרישת סעיף 32א (1) לחוק.

32
33 .34 לעניין טענת השיהוי - לכאורה צודק המשיב בטענתו כי התביעה לוקה בשיהוי רב העשוי
34 להקשות על בירורה. ברם יש לזכור כי עסקינן בפגיעה נפשית הנובעת מפגיעה מינית, והכרוכה

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 14-02-6589 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

1 לרוב בתחושות של הימנעות והדחקה, והטיבה לתאר זאת הוועדה בראשות כב' השופט
2 גולדקורן במסגרת ענ (חי') 31400-04-12 י.א נ' קצין התגמולים (פורסמה בנבו, 28.07.2015)
3 כדלקמן:

4
5 "..... אולם לפגיעה מינית המובילה לפגיעה נפשית
6 קיים מאפיין נוסף, שבדרך כלל אינו קיים בפגיעה
7 מסוג אחר המובילה לפגיעה נפשית: הדחקה של
8 הפגיעה, אי שיתוף הזולת באירוע ו"כבישת העדות".
9 החשש מפני היחשפות ציבורית, ותחושות בושה,
10 עלבון וקלון, הם אשר מונעים מקורבן הפגיעה המינית
11 לחלוק עם סביבתו הקרובה את החוויה הקשה שעבר,
12 להתלונן במשטרה או לתעד בכתובים את הפגיעה
13 המינית. בבתי המשפט עלתה סוגיית כבישת העדות
14 פעמים רבות, ובמרבית המקרים נקבע כי כאשר קיים
15 הסבר סביר ומשכנע לכבישת העדות, אין בעצם
16 ההשתהות של מתלונן כדי לפגום באמינות גרסתו.
17 (ראו, למשל, ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני,
18 פסקה 34 (פורסם בנבו, 3.7.2007) והאסמכתאות
19 שם)"

20
21 אמנם בענייננו, העוררת עשתה כל אשר לאל ידה על מנת להתגבר על הפגיעה הנפשית ממנה
22 היא סובלת לטענתה, אם על ידי פנייה לגורמים טיפוליים ו/או למסגרות טיפוליות ו/או
23 לגורמי שיקום וכדומה, אולם אין לזקוף את חלופי הזמן בגין הטיפולים האלה, לחובתה.

24
25 35. בנוסף, הראיות שהוצגו על ידי העוררת ואשר צורפו לכתב הערעור המתוקן שלה, מכרסמות
26 בטענת המשיב בנוגע לקושי הנטען בבירור התביעה. ממה נפשך?

27
28 העוררת פירטה את שמות החיילים ששירתו בבסיס ואשר לטענתה היו מעורבים במקרה
29 האונס הנטען. בנוסף היא צירפה תצהירו של הרב ל' אשר נכח בפגישה המתוארת בסעיף 7
30 לעיל, ובו תיאר את מה שהתרחש בפגישה הנ"ל.

31
32 יוצא אפוא שטענת המשיב בעניין הקושי בבירור התביעה עקב השיהוי, אינה מחויבת
33 המציאות, וכי אין בפנינו קושי "במידה ניכרת" בהשגת ראיות, כלשון סעיף 32א (2) לחוק.

בית משפט השלום בחיפה

ע"נ 6589-02-14 פלונית נ' קצין התגמולים- משרד הבטחון-אגף השיקום

תיק חיצוני: 800271002

1 המסקנה היא אפוא שהנימוקים עליהם השתית המשיב את החלטת הדחייה שלו אינם תקפים
2 בעניינינו, ומשכך דין החלטתו הנ"ל להתבטל.

3
4 דרישה נוספת עליה מושתתת החלטת סעיף 32א היא דרישת הצדק. אמנם המשיב לא העלה
5 "שיקולי צדק" במכתב הדחייה שלו, אולם נציין כי המקרה שבפנינו עונה על מידת הצדק שיש
6 לנקוט בה בהארכת תקופת ההתיישנות.

7
8 **סוף דבר** .38

9
10 לאור האמור לעיל, הננו מחליטים לקבל את הערעור, ומבטלים את החלטת המשיב מיום
11 30.12.13

12
13 בקשתה של העוררת להכרת זכות, תוחזר לבדיקה עניינית על ידי המשיב.

14
15 המשיב ישלם לעוררת שכ"ט עו"ד בסך של 6,000 ₪.

16
17
18
19
20 ניתן היום, לי ניסן תשע"ז, 26 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.

21
22
23

דר' נעמי אפטר,
חברת הוועדה

דר' אלכס קורת,
חבר הוועדה

כאמלה ג'דעון, שופטת
יו"ר הוועדה

24
25